

30 Απριλίου 1936

ΩΗ ΤΩΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΩΝ ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΕΓΑΛΗ ΑΟΙΔΟΣ

(Μιά άνεκδοτη αύτοβιογραφία τῆς διασήμου Αμερικανίδος ύψιφώνου Γκρέις Μούρ ποὺ θριαμβεύει σήμερα τόσο στά κινηματογραφικὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ, όσο και στὸ «Μετροπόλιταν» τῆς Νέας Υόρκης.)

EΝΑ μεγάλο καλλιτεχνικό περιοδικό μὲ παρακάλεσε νὰ διηγηθεί στους άναγνωστες του τὴν ιστορία τῆς ζωῆς μου. Αὐτή ἡ εὐγενική πρότασις μὲ συγκινησης και δεχσηκα πρόθυμυς να ίκανοποιήσω μια τόσο κυλακευτική για μενα περιεργεια. Μὰ, όταν ἐκάθησα νὰ γράψω τὶς περιπέτειες τῆς ζωῆς μου, εἶδα κατάπληκτη πώς δὲν ἔφθανε ἔνα μονάχα ἄρ-τρο, αλλά μιὰ ἀτελείωτη σειρά ἀπὸ ἐπιφυλλίδες, ἔτσι ποὺ ἡ ἐξιστόρησις τῆς ζωῆς μου θ' ἀποτελοῦσε ενα μεγάλο και συν- αρπαστικό μυθιστόρημα. Αύτὸ ὅμως εἶνε ἀδύνατο. Κ' ἔτσι, πή- ρα τὴν ἀπόφασι νὰ συνοψίσω στὶς γενικὲς γραμμές του ὅλου αυ- τὸ τὸ δύκινδος μυθιστόρημα τῆς ζωῆς μου που ἀν τὸ γράψω κυριμιὰ ημέρα, εἰμαι βεβαὶ πως θὰ συναρπάσῃ τοὺς ἀναγνω- στες του.

στεις του.
‘Ο πατέρας μου, δικαστής Ρ. Λ. Μούρ, ήνας βαθύπλουτος τραπεζίτης και βιομήχανος, έχει πέντε παιδιά. Τὸ πιὸ μεγάλο ἀπ’ ὅλα εἶμαι ἐγώ, η «ἀγαπημένη» του Γκρέις, πρὸς τὴν ὁποία φέρθηκε μὲν μιὰ ἀδυσώπητη σκληρότητα. Ἀπὸ μεγάλη ἀγάπη; “Οχι ωραίων. Μᾶλλον ἀπὸ ἄκαμπτη αὐστηρότητα καὶ προσήλωσι σὲ ώρισμένες ἀρχές...”

“Οτιγν μεγάλωσα λοιπόν, ὁ πατέρας μου μὲν εστειλε στην πασχιλ, ποὺ είνε ἡ πρωτεύουσα τῆς πολιτείας Τέννεση γιὰ ν' ἀποτελείωσα τὶς σπουδές μου. Ἐκεὶ τότε, σὲ μιὰ συναυλία, ἄκουσα γιὰ πρώτη φορά τὴ μεγάλη ἀοιδὸ Μαιρῆ Γκάρντεν. Ἡ τέχνη τοῦ τραγουδιοῦ τῆς ἦταν γιὰ μένα μιὰ ἀποκάλυψις. Κ' ἔτοι, ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, σε μιὰ στιγμὴ ἐμπνεύσεως, κατάλαβα ποιὸς ἦταν ὁ προορισμὸς τῆς ζωῆς μου. Μόλις γύρισα στὸ φοιτητικὸ δωμάτιό μου, κάθησα ἀμέσως κ' ἔγραψα ἔνα ἐνθουσιωδὲς γράμμα τῆς Μαιρῆς Γκάρντεν, στὸ ὅποιο τῆς μιλοῦσα μὲ ἀπεριγραπτὸ θαυμασμὸ γιὰ τὸ μαγευτικὸ τραγούδι τῆς καὶ τῆς ἀπεκάλυπτα τὰ ὄνειρά μου καὶ τὶς τρελλὲς φιλοδοξίες μου. «Θέλω νὰ γίνω μιὰ ἄλλη Μαιρῆ Γκάρντεν. Καὶ ἐλπίζω πώς θὰ πραγματοποιήσω τ' ὄνειρό μου. Τὰ δυὸ μεγάλα προτερήματα (ἡ ἑλαττώματα τοῦ χαρικτῆρος μου είνε τὸ πεῖσμα κ, η φιλοδοξία. Θέλω νὰ γίνω μεγάλη ἀοιδός, γιατὶ νοιώθω πώς αὐτὸ ἀκριβῶς είνε τὸ μέλλον μου!...»

κριών είνε το μελλοντό....

"Επειτα, έγραψα και στόν πατέρα μου και τού ζήτησα την αδεια νά σπουδάσω φωνητική μουσική. Ό μίστερ Μούρ όμως αρνήθηκε με τὸν πιὸ κατηγορηματικὸν τρόπο. Τί ξέπρεπε τότε νά κάνω; Κατέφυγα στὴ μητέρα μου και χάρις σ' ἐκείνη κατώρθωσα νά ἀποσπάσω τὴν ἀδεια ἀπὸ τὸν πατέρα μου. "Ως ἔδω τὰ πράγματα ἐπήγαιναν καλά, μὰ εἶχα τάχα κατάλληλη φωνή; Μπορούσα νά γινω μεγάλη ἀιδός; "Ο πρῶτος καθηγητής μου, δ καλός μου Οὐλλιάμ Γκρήν δὲν δίστασε διόλου νά πού πῆ, ὅταν παρουσιάσθηκα μπροστά του:

— 'Αγαπητό μου παιδί, δέν ξέρω πώς σου πέρασε από τον αύτή ή λόξα νά θέλης νά γίνης μεγάλη καλλιτέχνις του θεμάτος, ούτε έλπιζω νά τό καταλάβω ποτέ! Έκείνο όμως που διέπει είναι ότι έχεις μιά φωνή που δέν άξιζει πολλά πράγματα. Είνε βέβαια γλυκειά, καθαρή, εύχαριστη, μά είνε και παραπολύ άδύνατη. Δέν μπορώ λοιπόν νά σου υποσχεθώ τίποτε. Τό καλύτερο που έχεις νά κάνης είνε νά παρατήσης τό ώδειο και νά ξαναγυρίσης στό πανεπιστήμιο...

"Υστερά, ἔγραψε καὶ στὸν πατέρα μου, που περιμένε τὸ αὐτό-
τελέσματα τῶν «εἰσιτηρίων ἐξετάσεών μου» στὸ ὡδεῖο, τὰ ἴδια
πράγματα, που εἶχαν ώς συνέπεια νὰ μοῦ ἀπογαρεύσῃ ή οίκο-
γένειά μου τὴν εἴσυδο στὸ ὡδεῖο.

Μά, όπως σας είπα, είμαι τρομερά πεισματάρα. "Εφυγα λοιπόν από τὸ Νάσσιλ μὲ μιὰ φίλη μου κ' ἔγκατεστάθηκα μαζύ της σὲ μιὰ ἀπόμερη συνοικία τῆς Νέας Υόρκης. Ἐκεὶ πέρα, μὲ τὶς λίγες οἰκονομίες ποὺ είχα, πήρα μερικὰ μαθήματα φωνητικῆς μουσικῆς κ' ἔμαθυ νὰ τραγουδῶ. Μὰ ἡ φωνή μου είχε ἀνάγκη από πολὺ μεγάλη καλλιέργεια, από μακροχρόνιες σπουδές, γιατὶ ἔτσι μόνο θὰ μοῦ ἐπέτρεπε νὰ πραγματοποιήσω τὸ σύνειρό μου. Διστυχῶς ἡ ζωὴ στὴ Νέα Υόρκη ἦταν τόσο δύσκολη, ὅποτε ὑστερ' από ἔξη μῆνες ἀναγκάσθηκα νὰ παρατήσω τὸ ὀδεῖο καὶ ν' ἀρχίσω νὰ τραγουδῶ σὲ διάφορα μικρὰ νυχτερινὰ κέντρα γιὰ νὰ κερδίζω τὸ φωμή μου. Περιττὸ εἶνε βέβαια νὰ σᾶς πῶ διτὶ ἡ φωνή μου ἦταν ἀσήμαντη. Κι' ώστόσο, μὲ τὴν γλυκύτητά της, τὴ δροσιά της καί... τὴν μικρή της ἔντασι, κατώρθωσσα ν' ἀποκτήσω πολλές συμπάθειες σ', ἔνα ἀπό αὐτὰ τὰ νυχτερινὰ κέντρα, στὸν περίφημο «Μαῦρο Γάτο». Αὐτὸς ἦταν τὸ πρώτο μεγάλο θῆμα μου. Ἡ ἐφημερίδες ἔγραψαν γιὰ πρώτη φορά τ' ὄνομά μου κ, οἱ μουσικοὶ κύκλοι ἤσαν ἔτοιμοι νὰ μὲ ἀναγνωρίσουν ὡς μιὰ καλλιτέχνιδα τοῦ τραγουδιοῦ, δτα

Ξαφνικά, όστερ' από ένα τρελλό ξενύχτι, ξύπνησα δίχως φωνή! Μάλιστα: είχα χάσει τη φωνή μου. Μιλούσα ψιθυριστά κ' οι οιλοι μου μελις μπορούσαν νά μέ καταλάβουν...

φιλοι μως μετις μπροστασίαν την θέλουσαν να πάρει μεταξύ των δύο αρχαιών πόλεων της Αθήνας και της Σπάρτης. Τον Ιανουάριο του 1833 συνέβη η αποβολή του Καποδιστρίου από την προεδρία της χώρας, μετά την απόφαση της Βρετανικής Βασιλικής Ακαδημίας να αποδοθεί στον Καποδιστρίου ο τίτλος της Μεγάλης Ακαδημίας της Ελλάς.

Αέτη ή περιπτειά μου συγκίνησε τούς γονεῖς μου. Ἡ μητέρα μου τότε μοῦ ἔστειλε χρήματα κ' ἔτσι μπόρεσα νὰ κάνω μια συστηματική θεραπεία με τον ἀποτελεσματικότερον τρόπο: ἐγκαταστάθηκα στὸ ἔρημο τηοὶ τοῦ Σαιτάλωρενς, μακριὰ ἀπὸ κάθε ἀνθρώπῳ, με τὴν συντροφιὰ μόνο μιᾶς γρηγάς υπηρετίας. Ἐκεὶ πέρα, στὴν ἀπομόνωσί μου, διάβαζα, μάθαινα ξένες γλῶσσες κ' ἐπὶ ἔξη μῆνες δὲν ἐτόλμησα ν' ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἐπειτα, ἔνα πρώι, δοκίμασα νὰ τραγουδήσω κι ομολογω,
ὅτι λιποθύμησα ἀπὸ τὴν συγκίνησί μου. Εἶχα ἀνακτήσει τὴν
φωνή μου. Ἡ φωνή μου τώρα ήταν πιό καθαρή, πιό πλουσιά,
πιό ἐλκυστική.

Γύρισα λοιπόν στήν Νέα Υόρκη κι' ἀρχισα νὰ φοιτῶ μὲ πάθος στὸ ὀδεῖο γιὰ νὰ τελειοποιηθῶ. Ἡ φωνή μου καθάριζε κάθε μέρα καὶ περισσότερο. Τὸ δηνειρό μυσ ἀρχιζε νὰ πραγματοποιῆται. Κ' ἔτσι, ἐπὶ τέσσερα χρόνια, ποὺ πέρασαν μέσα σ' ἐναντὶ Ἰλιγγο χαρᾶς, ἐνθουσιασμοῦ καὶ θριάμβου, τραγουδοῦσα σὲ διάφορα θέατρα, ύπεργραφα κολακευτικὰ συμβόλαια καὶ μέχρι τοῦ 1925 δὲν ξεκουράσθηκα οὕτε μιὰ ήμέρα. Κατόπιν, φιλοδοξώντας διαρκᾶς νὰ γίνω μιὰ διάσημη ύψιφωνος, ἐπήγα στὸ Παρίσι, πῆρα εἰδικὰ μαθήματα γιὰ τὴν "Οπερα, κ' ὕστερα πῆγα καὶ στὴν ἱταλία γιὰ νὰ μὲ ἀκούσουν οἱ εἰδικοὶ κριτικοὶ, ποὺ αὐτῶν μόνο ή γνώμη ἔχει ωρύτητα γιὰ μιὰ καλλιτέχνιδα τοῦ τραγουδιοῦ. Στὸ Μιλάνο, εἶχα τὴν τύχη νὰ συναντήσω τὸ «εἶδωλό» μου, τὴ Μαίρη Γκάρντεν, ποὺ μὲ ύποδέχθηκε μὲ μεγάλη ἐγκαρδιότητα καὶ μὲ συνέστησε στοὺς διασημοτέρους καθηγητὰς τοῦ τραγουδιοῦ.

γητας του τρισ. Ειχα περάσει έκει πέρα
ξπτά μηνες κ' εταιπιαζόμουν νά γυρίσω στὸ Παρίσι, δταν ένα
εράδυ γνώρισα στὸ σπίτι τῆς Μαίρης Γκάρντεν τὸν ίμπρεσσά-
ριο τοῦ «Μετροπόλιταν» τῆς Νέας Ύόρκης, δηλαδὴ τῆς «Οπε-
ρας, τὸν περίφημο Γκατσάζα. Ο τρυμερὸς αύτὸς ίμπρεσσάριος,
πού ἀπογοήτευε όλες σχεδὸν τὶς καλλιτέχνιδες, ένθουσιάσθηκε
τόσο ἀπὸ τὴ φωνὴ μου, ώστε μὲ προσέλυθε ἀμέσως στὴν «Ο
περα. Κ' ἔται, γύρισα στὴν
Νέα Ύόρκη καὶ τὸν Φε-
βρουάριο τοῦ 1928 ἔκανα
τὴν πρώτη ἐμφάνισί μου
στὸ «Μετροπόλιταν» μὲ
τοὺς «Μποέμ». Εκεῖ, μὲ ςι-
αρκεῖς θιαιάμβους,
ἔμεινα τρία ὄλό-
κληρα χρόνια κ' ὕ-
(Συνέχεια στὴ
σελίδα 44).

Η Γκρέις Μούρ

ΠΩΣ ΠΕΘΑΝΕ Η ZANNET

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 18)

λεφτά του. Ήταν σωστά είκοσι φράγκα. "Άν ταξιδεύει αὔριο θά ξέμενε νησιώτικός. Μά τι σημασία είχε τό φαῖ μπροστά στήν ύγεια τῆς ώμορφης Ζαννέτ;

Κι' διά πήρε ξανά αὐτοκίνητο...

Τὴν ἄλλη μέρα ὅμως ἡ Ζαννέτ δὲν μπόρεσε νὰ σηκωθῇ ἀπὸ τὸ κρεβάτι. Ό πυρετὸς τῆς φλόγιζε τὸ σῶμα τῆς καὶ τὴν ἔκανε νὰ παραμιλᾶται. Ή μικρὴ χορεύτρια ζητοῦσε ἐπίμονα νὰ τῆς φορέσουν τὶς ώμορφες τουαλέττες τῆς καὶ τὰ διαμαντικά τῆς.. Ό πιέρ ἐκείνη τὴν ήμέρα σὰν τρελλὸς ἔψυγε ἀπ' τὸ σπίτι του. Μά δὲν πήγε στὸ θέατρο. Άργα μόνο τὴν νύχτα γύρισε κοντά στὴ Ζαννέτ κρατῶντας ξανά τεράστιο δέμα.

Ή μικρὴ χορεύτρια ήταν ἔτοιμοθάνατη.

— Ζαννέτ, τῆς εἶπε μὲ λυγμούς ὁ Πιέρ, ἀνοιξε τὰ μάτια σου νὰ ιδῆς τὶς τουαλέττες σου... Κύτταξε πόσο ώμορφες εἶνε!... Κύτταξε πόσο λάμπουν αὐτὰ τὰ διαμάντια.

Ή μικρὴ χορεύτρια ἀνασηκώθηκε στὸ κρεβάτι τῆς. Χάιδεψε ὅλη αὐτὰ τὰ πλούσια πράγματα ποὺ ήταν σκορπισμένα γύρω τῆς καὶ χαμογελούσε εύχαριστημένη.

— Θέλω νὰ τὰ φορέσω! φώναξε μὲ μιὰ παράξενη ζωηρότητα. Βοηθήστε με νὰ κάνω τὴν τουαλέττα μου!...

Ο Πιέρ κ' ή μητέρι τῆς ἔντυσαν τότε τὴν Ζαννέτ μ' αὐτὰ τὰ πλούσια ρούχα καὶ τὴν στόλισαν μὲ τὰ διαμαντικά. Ή μικρὴ χορεύτρια ήταν πεντάμορφη. Κυττάχηκε στὸν καθρέφτη μὲ ξανά θριαμβευτικὸ χαρόγελο καὶ εἶπε:

— Σ' εύχαριστώ, Πιέρ! Πάντα ήσουν καλὸς μαζύ μου!

Κ' ἔκλεισε τὰ μάτια τῆς μὰ γιὰ νὰ μὴν τ' ἀνοίξῃ ποτὲ πειά. Εἶχε πεθάνει!

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν δυγατὰ χτυπήματα στὴν εἰσόδο τοῦ σπιτιοῦ καὶ ἀνδρικὲς φωνές. Δυὸς ἀστυφύλακες ζητοῦσαν τὸν Πιέρ Γκωμέρ. Κι' διά πειρατολόγος μ' ἔνα γαλήνιο ὑφος κατέθηκε ἀργά τὴ στενὴ καὶ σκοτεινὴ σκάλα. ἀφῆσε νὰ τοῦ περάσουν τὶς χειροπέδες καὶ νὰ τὸν σύρουν ὥς τῇ φυλακῇ. Δὲν τὸν ἔνοιαζε πειά γιὰ τίποτε. Εἶχε κλέψει γιὰ νὰ χαρίσῃ στὴν ἀγαπημένη του ὅτι αὐτὴ ὠνειρευόταν. Καὶ τώρα ήταν πρόθυμος νὰ πληρώσῃ μὲ τὴν καταδίκη του, τὴν τελευταία χαρὰ τῆς ώμορφης χορεύτριας.

ΑΝΤΡΕ ΝΤΕΣΑΪΓΓΙ

ΠΩΣ ΕΓΙΝΑ ΜΕΓΑΛΗ ΡΟΙΔΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 11)

στερά ἔκανα μιὰ καλλιτεχνικὴ «τουρνέ» σ' ὅλον τὸν κόσμοι.

Τὸ 1931, τέλος, τὴν ἔποχὴ δηλαδὴ ποὺ θρισκόμουν στὴν Ισπανία, συνέβη τὸ πιὸ εύτυχὲς γεγονός τῆς ζωῆς μου. Ἐρωτεύθηκα τρελλὰ "ον διάσημο Ισπανὸ ήθοποιὸ Βαλεντίνο Παρέρα, τὸν ὅποιο παντεύθηκα ὑστερ' ἀπὸ λίγους μῆνες στὶς Κάννες. "Ετοί, κατάλαβα πὼς ήμουν μιὰ εύτυχισμένη γυναίκα, γιατὶ εἶχα πρυγματιοποίησε ὅλα τὰ τρελλὰ ὄνειρά μου: νὰ γίγαντο μεγάλη ἀσιδές, ν' ἀγαπήσω, νὰ παιέω στὸν κινηματογράφο, νὰ ζήσω εύτυχισμένη ὥς σύζυγος. Κι' ἀλήθεια, δύο γιὰ τὸ τελευταῖο, μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, δτὶ δ γάμος μου εἶνε ὅ πιὸ ταιριαστός γάμος τοῦ κόσμου!..."

ΓΚΡΕΙ-Σ ΜΟΥΡ

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ ΤΩΝ ΓΚΑΓΚΣΤΕΡΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 25)

τὴν δραπέτευσίν του. "Έτοι, οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν μποροῦσαν ποτὲ νὰ βροῦν καμμια ἀφορμὴ ἔναντιν του, γιατὶ τὸ ὕδιο «κόλπο» κρησιμοποιοῦσαν καὶ σ' ὅλες τὶς ἄλλες παρόμοιες περιπτώσεις.

Μιὰ ήμέρα, τέλος, ὁ Βίνσεντ Κόλ προδόθηκε ἀπὸ ἔνα συνέποχό του. Οἱ ἀντίτιτλοί του τότε τὸν περικύκλωσαν, μὰ ἔκεινος πρόφτασε νὰ καταφύγῃ μέσα σ' ἔνα τηλεφωνικὸ θάλαμο. Οἱ ἔχθροὶ του περίμεναν ἀρκετὴ ὥρα ἔξω ἀπὸ αὐτὸν κ' ὑστερα, γιὰ νὰ τελειώνουν γρήγορα ἔκαναν κόσκινο μὲ τὶς σφαίρες τους τὸν τηλεφωνικὸ θάλαμο. Ό Βίνσεντ Κόλ θρέθηκε μέσα σ' αὐτὸν αἰμόφυρτος μὲ 24 σφαίρες σ' ὅλο τὸ σῶμα. Εἶχε προφάσει ώστόσο νὰ τηλεφωνήσῃ τῆς γυναίκας του καὶ νὰ τῆς στείλη ἔναν τελευταῖο ἀποχαιρετισμό...

* * *

Πρόσφατο τώρα θῦμα τῆς κρίσεως εἶνε κι' ὁ ἀρχιγκάγκστερ Τζάκ "Ολλυ, ποὺ εἶχε παρατήσει τοὺς ἑκθιασμοὺς καὶ τὶς ἀπαγωγές κ' ἐκμεταλλεύσταν τρίμιντην μιούζικ-χώλλ τοῦ Μπρόντγουαίη. Ό Τζάκ "Ολλυ ἐπὶ πλέον ἔπαιζε διαρκῶς στὸ χρηματιστήριο, ριψοκινδυνεύοντας πάντα δλην τὴν περιουσία των ποὺ ἔφτανε τὰ 90 ἑκατομμύρια δολλάρια. Πρὸ ἔξη μηνῶν ὠστόσο, μπλέχτηκε κι' αὐτὸς στὸ τελευταῖο κράχ τῆς Γουώλ Στρήτ κ' ἔχασε μέσα σὲ μιὰ ήμέρα δλην τὴν περιουσία του. Ό Τζάκ "Ολλυ θρέθηκε ἔτσι ἀπένταρος! Ή ξαφνικὴ ὅμως αὐτὴ πτῶσις στὸ λιθόστρωτο καὶ στὴν ἀνεργία, τοῦ φαινόταν ἀπίστευτη. Κι' ἀξαφνα, τὸ θράδυ τῆς ὕδιας ήμέρας, τὴν ὥρα ποὺ ἔπρωγε σ' ἔνα ἀριστοκρατικὸ ἑστιατόριο τοῦ Μπροντγουαίη, χλωμισε ἀπότομα, σηκώθηκε ἀπὸ τὴν καρέκλα του, ἔχωσε τὰ χέρια του μέσα στὰ μαλλιά του κι' ἀρχισε νὰ φωνάζῃ:

— Αδύνατον!.... Αδύνατον!...

Ο θιγγός μπροστά στὴν όλοσχερή καταστροφὴ του τὸν εἶχε

Η ΚΑΙ ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ ΑΔΑΜ ΣΥΝΕΠΛΗΡΩΣΕ ΕΝΣ ΑΙΩΝΟΣ ΖΩΗΙ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 41)

Ή 'Ιουλιέττα 'Αδάμ, ή ὁποία εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν πατέρα της, ἔνα ἐλευθερόφρονα φιλόσοφο, ν' ἀγαπᾶ τὴν ἀρχαία 'Ελλάδα σὰν πραγματικὴ πατρίδα της, πίστευε θαθειά στὶς ήθικες ἀρχὲς τοῦ χριστιανισμοῦ, δπως δὲν πίστευε διόλου στὴν εὐγνωμούσην τῶν ἀνθρώπων...

Μιὰ μέρα, ἔνας φίλος τὴν πληροφόρησε ὅτι κάποιος γνωστός τῆς τὴν κακολογούσε. Ή κυρία 'Αδάμ, χωρὶς νὰ ταραχθῇ διόλου, χαμογέλασε μελαχολικὰ καὶ ψιθύρισε:

— Καὶ οὖμως, δὲν θυμοῦμαι νὰ του ἔχω κάνει καλὸ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ οὔτε καὶ νὰ του ἔχω προσφέρει καμμιὰ ύπηρεσία...

Οταν διά πιέρ Λοτί, τὸ πνευματικὸ παιδί της, ἀρρωστος θαρεία στὴν ἔπιχρίᾳ του, παράλυτος, ἔτιμοθάνατος σχεδὸν, ἔξεφρασε τὴν ἔπιθυμια νὰ τὴν δῆ γιὰ τελευταία φορά, ή κυρία 'Αδάμ δὲν ἐδίστασε — σὲ ίλικια 85 ἑτῶν — νὰ κάνῃ ἔνα κουραστικὸ ταξίδι γιὰ νὰ πάη ν' ἀποχαιρετήσῃ τὸν ἀγαπημένο της προστατεύομένο, τὸν συγγραφέα τοῦ διποίου κατηύθυνε τὰ πρῶτα θήματα...

Στὰ 1886, ὁ γνωστὸς Παρισινὸς ἔκδότης Σαρπαντίέ, παρεκάλεσε τὴν ζωγράφο Λουίζα Μπρελώ νὰ κάμη τὸ πορτραΐτο τῆς κυρίας 'Αδάμ, μὲ τὸ ὅποιο ἤθελε νὰ κοσμήσῃ τὸ ἔξωφυλλο ἐνὸς νέου περιοδικοῦ, η «Σύγχρονος Ζωή». Ή διάσημη συγγραφεύς ἐδέχθη μὲ μεγάλη καλωσύη τὴν ἀσημη καλλιτέχνιδα. Τὴν ἔποχὴ ἐκείνη εἶχε ἔκδωσει τὸ ἀριστουργηματικὸ μυθιστόρημά της «Εἰδωλολάτρις» ποὺ μεταφράστηκε καὶ στὴν γλωσσα μας μὲ τὸν τίτλο «Ελληνίς» — τὸ «ποίημα τῆς σαρκός», δπως τὸ χαρακτηρίζει ή ὕδια. 'Αλλ' ή πεῖρα τὴν εἶχε κάμει νὰ μὴ ἀποδίδῃ πειά μεγάλη σημασία στὶς ἀνθρώπινες ἀξίες.

— Θὰ σου κάνω μιὰ ἔξομολόγησι, παιδί μου, εἶπε μιὰ μέρα στὴν Λουίζα Μπρελώ. Γνώρισα δλους τοὺς διάσημους ἄνδρες τῆς ἔποχῆς μου... "Ε, λυπόν, ἐλάχιστοι ἀπὸ αὐτοὺς μποροῦν νὰ θεωρηθοῦν ἀνθρωποί..."

Πρὸ σαράντα περίπου ἑτῶν, ή 'Ιουλιέττα 'Αδάμ, ἔξαντλημένη πειά ἀπὸ μιὰ ἐντατικὴ ζωὴ — τὸ περίεργο εἶνε ὅτι οἱ γιατροὶ εἶχαν καταδικάσει πρὶν ἀπὸ ἔξηντα πέντε χρόνια τὴν γυναικα αὐτὴ ποὺ συνεπλήρωσε τὸ 100ὸν ἔτος τῆς ήλικιας της!... — ἀπεφύσισε ν' ἀποσυρθῇ ἀπὸ τὸν κόσμο στὴν ἀρχοντικὴ ἔπαυλη τοῦ Ζίφ. Απὸ τὴν ἔποχὴ ἐκείνη, ἐλάχιστες φορὲς ἐπεσκέφθη τὸ Παρίσιο. Συχνότατα, ὅμως, πηγαίνουν καὶ τὴν ἐλέπουν στὸ ἐρημητήριό της ὅσοι ἀπὸ τοὺς παληνοὺς τῆς φίλους ζοῦν ἀκόμα...

Η κυρία 'Αδάμ συνεπλήρωσε ἐνὸς αἰῶνος ζωὴ. "Έχει τὴν μεγάλη χαρὰ νὰ βλέπῃ δίπλα τῆς μιὰ κόρη δγδόντα ἑτῶν. Καὶ κανεῖς ἀπὸ δσους τὴν πλησιάζουν δὲν μπορεῖ νὰ συλλογισθῇ ἀσυγκίνητος ὅτι τὰ μάτια αὐτὰ, ποὺ διατηροῦν ἀκόμη τὴν νεανικὴ των λάμψι, εἶδαν τὸν Μπερανζέ καὶ τὸν Λαμπαρίνο, τὴν Ραχήλ καὶ τὸν Φρειδερίκο Λεμαίτρ, τὸν Δουμᾶ πατέρυ καὶ τὸν Τουργκένιεφ...

— Ναι, εἶδαν πολλὰ τὰ μάτια μου, συνηθίζει νὰ λέη ή κυρία 'Αδάμ. "Ἐρχονται στιγμές ποὺ θέλω νὰ τὰ κλείσω παντοτεινά. "Αλλοτε, ὅμως, μὲ πιάνει ἀγωνία, μὲ τὴν σκέψη ὅτι δὲν ἀργεῖ νάρθη ή μέρα ποὺ θά πάψω ν' ἀντικρύζω τὸ τρομερὸ καὶ θαυμάσιο συγχρόνως θέαμα τὸν κόσμου..."

Η ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑ ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 5)

Πρὸ καιροῦ καταδικάσθηκε ἔνας κάποιος Ράλφ 'Οσμάν σ' εἰκοσι χρόνια φυλακῆς, γιατὶ εἶχε πουλήσει τὰ σχέδια προφύλαξες τῆς διώρυγος τοῦ Πάναμα. Ωστόσο κατάφερε νὰ γλυτώσῃ αὐτὴν τὴν τιμωρία, γιατὶ ὁ πρόεδρος Ρούσθελτ εἶχε δηλώσει ὅτι αὐτὰ τὰ σχέδια δὲν ἤταν σπουδαῖα καὶ ὅτι δὲν χρειαζόταν νὰ παραμένουν μυστικά! "Ενας ἐπίσης ἀξιωματικὸς τοῦ ιαπωνικοῦ ναυτικοῦ ε